

Camilla Cedermanns prædiken 2. søndag i fasten

Taler

Camilla Cedermann
Sognepræst

Dato

1. marts 2026

Sted

Tårnby Kirke, Amager

Omstændigheder

Prædikenen blev transmitteret i programmet Gudstjeneste på P1 d. 1. marts 2026.

Prædikentekst

Markusevangeliet kapitel 9, vers 14-29

Salmer

753 – 644 – 652 – 634 – 645 -375

1 Om at tro på umulige ting

”Man kan ikke tro på umulige ting”, siger lille Alice til den Hvide Dronning, som hun har mødt i Eventyrland. Dronningen havde forsøgt at få Alice til at tro på, at hun var 101 år, 5 måneder og 1 dag gammel. Og det kunne Alice bestemt ikke tro på. For man kan vel ikke tro på umulige ting.

Dronningen giver ikke op. At hun ikke kan tro på umulige ting, skyldes kun, at Alice ikke har øvet sig nok på det. Den Hvide Dronning selv øver sig en halv time hver morgen. Somme tider lykkes det hende derfor at tro på hele seks umulige ting allerede inden morgenmaden.

I dagens evangelium møder vi en far, der øver sig i at tro på det umulige. Det gør han ved at bringe sin syge søn til Jesus. Han kommer ikke i sikker forventning. Han kommer, fordi det er den eneste vej frem, hvor han kan se et håb for sin syge dreng.

Drengen får kramper, mens han bliver båret hen mod Jesus, og hans far fortæller Jesus, at sådan har det været siden drengen var barn. Erfaringen har lært faderen, at det er villkårene for hans søn, og erfaringen fortæller ham, at sådan vil det sikkert også fortsætte.

Han kunne knap tro på en anden fremtid for drengen. Men denne dag forsøgte han at tro på, at der kan ske noget andet og mere end det, hans erfaringer havde

fortalt ham. ”Jeg tror”, siger han, ”hjælp min vantro!”.

Faderens udbrud er et udtryk for den konflikt, han står i. En konflikt mellem hans erfaringer og hans håb.

30

Jeg kunne forestille mig, at vi er mange, der har prøvet at stå et lignende sted. Måske står vi der lige nu. Splittet mellem det, erfaringen fortæller os vil ske og det, vi håber på – det, vi knap tør tro på.

35 At gå ind i håbet er sårbart. For følger vi håbet, bliver skuffelsen så ikke endnu mere ubærlig? Sindet kan prøve at skubbe håbet af vejen og ruste sig mod det værste, der kan ske. Jeg kender det alt for godt fra mine egne reaktioner. Det kan være svært at håbe.

40 Over Helvedes port skulle der iflg. Dantes Guddommelige Komædie stå: Opgiv håbet, alle I der kommer herind!

Håbet hører altså livet til og håbløsheden hører til i dødsriget.

45 Håbet hører livet til. Og at håbe – på det umulige – det kan man jo så øve sig i. Det har vi og lille Alice nu lært af den Hvide Dronning fra Lewis Carrolls Eventyrland.

I kristendommen kalder vi den øvelse for bøn.

50

Og ifølge dronningen er det da også bare at sætte sig et roligt sted – og komme i gang med at lade håbet tage ens hjerte ved hånden. Og øve sig. Øve sig i at tro på op til seks umulige ting hver dag.

55 Det er selvfølgelig lettere sagt end gjort. Især hvis vi, i modsætning til Den Hvide Dronning, lever vores liv forlæns. At leve livet forlæns betyder at vi ser på verden som den er, og slutter os til fremtiden ud fra det, vi allerede ser.

Men den Hvide Dronning (som ikke er så tosset endda) lever livet baglæns.

60 Forstået på den måde, at hendes hukommelse strækker sig foran hende, ud i fremtiden. Derfor kan hun græde i dag, fordi hun kan huske at hun vil stikke sig i fingeren om tre uger. Fremtiden kalder hende til sig.

65 At leve i tro – i kristen tro – er på sin vis også at leve baglæns. For at tro betyder at vi i håb og forventning krydser de grænser, der er blevet gennembrudt én gang for alle af Jesus: grænserne mellem det, der er muligt og umuligt.

70 Grænserne blev brudt da Jesus stod op fra de døde tidligt påskemorgen. Og derfor er løftet til os, der tror på den opstandne Kristus, at vi ikke behøver at slå os til tåls med verden som den er. Der er en fremtid og et løfte der kalder os hen til sig, hvor vores håb kan opfyldes og det, der syntes umuligt, kan ske.

75 Det var det løfte, der kaldte den syge drengs far til Jesus. Selv om han ikke vidste hvordan det skulle gå for sig, og ikke engang kunne kvittere med en stærk tro. Hans spinkle forsøg på et håb var nok for Vorherre og drengen blev helbredt for sine lidelser.

80 Håbet holder os på livssiden af tilværelsen.
Håbet driver os fremad.

Ja, kun med håbet kan vores vej gennem verden, som den er, forandres.

85 Det kristne håb er ofte blevet beskrevet som håbet om et bedre liv efter dette. I rigtig svære tider kan det håb også give trøst. Men at reservere håbet til livet efter dette, fastholder også vores verden som en uovervindelig modstander. Som om der er noget, Gud ikke kan overvinde!

90 Det fører ikke til noget godt at have så hårde fordomme om fremtiden - at gå så håbløst til livet er vel egentlig også et udtryk for manglende tillid til det løfte, Gud har givet. Det løfte, som jo netop er fyldt af håb.

95 For Guds løfterige ord venter jo ikke blot på os hinsides dette liv. Det overskrider det muliges grænser og går ind i denne verden. Da Jesus blev født, levede og forkyndte Guds rige, gjorde undere som at forvandle vand til vin, vise mennesker nye og bedre livsveje, helbrede de syge og opvække de døde til livet, da gik Ordet om Guds løfte om en fremtid med utænkelige muligheder ind i verden. Og som kronen på værket døde Jesus selv og opstod fra de døde. En
100 fuldstændigt ubegribelig, ufattelig og umulig begivenhed. At Guds løfte gik ind i verden, betyder at håbet er en del af denne verden. Vi lever i en verden, hvor der er noget at håbe på. Hvor der er alt at håbe på.

105 Det skal vi øve os i at tro på!

At opgive håbet på forhånd: det kan virke som om, det beskytter os fra skuffelser – men det eneste det gør er at lukke vores øjne for de muligheder og gode kræfter, der er til stede i denne verden. At opgive håbet er at leve forlæns.

110 Men at have tillid til Guds løfte, det er at leve baglæns. Da lever vi i en positiv forventning om, at der kan findes en vej frem, og løftet åbner nye veje med plads til retfærdighed, frihed og menneskelighed. Veje som vi ikke ville se, hvis vi ikke kunne håbe.

115 Den Hvide Dronning siger til Alice, at det er da en fattig hukommelse, der kun husker fortiden. Jeg tror, hun har fuldstændig ret.

Den syge drengs far – han turde håbe på det bedste, og hans fremtidsvision – hans erindring af fremtiden – banede vejen for forandring.

120

Ordet erindring er et andet ord for ihukommelse. Når vi om lidt indbydes til nadver, sker det på Jesu egne ord om, at vi skal ihukomme Ham, når vi mødes om alterbordet.

125 Tænk engang hvis de ord ikke drejer sig om et minde om noget, der blot skete en gang i en fjern fortid, men er et fremtidigt minde? Tænk engang hvis Jesu ord er et virksomt løfte om en fremtid, hvor der er meget mere at håbe på, end vi selv kan forestille os?

130 Ja, så må vi sætte i gang. Vi må sætte i gang med at håbe og drømme og øve os – sammen med Gud – i at tro på de umulige ting.

For visse ting kan kun drives ud med bøn.

135

[Litteratur: Lewis Carroll: Through the Looking-Glass og Jürgen Moltmann: Theology of Hope]

Kilde

140 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

145 **Tags**
2. søndag i fasten, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/camilla-cedermanns-praediken-2-sondag-i-fasten>

150

155

160

165

170

175

180